

Î N C H E I E R E

25 februarie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Iulia Sîrcu

Judecătorii: Iuliana Oprea, Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către SC
”Interpana” SRL,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Blajenco Vadim
împotriva SC „Interpana” SRL privind încasarea salariului, penalității de întârziere și
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 30 iulie 2014, prin care a fost
respins apelul declarat de către SC „Interpana” SRL, fiind menținută hotărîrea
Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 12 februarie 2014,

c o n s t a t ă

La 28 august 2012, Blajenco Vadim s-a adresat cu cerere de chemare în
judecată către SC „Interpana” SRL privind încasarea salariului, penalității de
întârziere și cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că în perioada anilor 2008 - 2011
a fost angajat în cîmpul muncii la SC „Interpana” SRL. Conform prevederilor
contractului individual de muncă, încheiat pe o perioadă nedeterminată, salariul
urma să fie achitat periodic, nu mai rar de o dată pe lună.

Începînd cu anul 2008 pîrîtul nu și-a îndeplinit obligațiunea de achitare a
salariului, iar la adresările sale angajatorul amîină achitarea restanței motivînd că
întreprinderea nu dispune de mijloace financiare. În legătură cu aceasta la sfîrșitul
anului 2011 a încetat relațiile de muncă cu angajatorul. Salariul reținut din vina
angajatorului nu i-a fost achitat pînă în prezent.

Mai mult decît atît, la încheierea contractului individual de muncă, un
exemplar al acestui contract nu i-a fost înmînat. Faptul relațiilor de muncă între
Blajenco Vadim și SC „Interpana” SRL pe parcursul acestei perioade de timp poate
fi confirmat de către alți coreclamați. În timpul muncii la această întreprindere
carnetul de muncă nu a fost ținut de către angajator, certificatul cu privire la muncă
în cadrul unității respective, în care urmează să fie indicată specialitatea,
calificarea, funcția, durata muncii și cuantumul salariului, la cererea reclamantului

nu a fost eliberat.

Mai indică reclamantul că, a încercat să soluționeze litigiul pe cale extrajudiciară, în legătură cu aceasta, conform art.332 Codul muncii s-a adresat către angajator cu cerere prin care a cerut achitarea salariului reținut, la fel a solicitat și achitarea prejudiciului pentru reținerea salariului, calculat conform art.330 alin.(2) Codul muncii. Angajatorul a refuzat sa-i achite salariul reținut și și prejudiciul cauzat.

Prin cererea de concretizare a cerințelor solicită reclamantul încasarea restanței la salariu acumulată în perioada august 2009-aprilie 2011, când s-a concediat, în sumă de 23626,11 lei, ținând cont și de faptul că din restanță în cadrul examinării cauzei i-a fost achitată suma de 3000 lei.

Solicită încasarea penalității pentru reținerea salariului neachitat în sumă de 23448, 38 lei, calculat conform art.330 Codul muncii, precum și a cheltuielilor judiciare în sumă de 500 lei pentru asistență juridică și 100 lei pentru perfectarea procurii de reprezentare.

Prin hotărîrea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 12 februarie 2014, acțiunea a fost admisă parțial.

S-a încasat de la SC „Interpana” SRL în beneficiul lui Blajenco Vadim restanța la salariu în sumă de 22 661 lei, cheltuieli pentru perfectarea procurii în sumă de 100 lei și cheltuieli de asistență juridică în mărime de 500 lei.

S-a încasat de la SC „Interpana” SRL în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 679,83 lei.

În rest acțiunea s-a respins.

Ne fiind de acord cu soluția instanței de fond, la data de 13 martie 2014 SC „Interpana” SRL a declarat apel, solicitînd casarea parțială a hotărîrii Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 12 februarie 2014, și emiterea unei noi hotărîri prin care să fie dispus încasarea din contul SC „Interpana” SRL în beneficiul lui Blajenco Vadim a sumei de 6395,31 lei cu titlu de salariu cu recalcularea taxei de stat în mărimea proporțional părții admise.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 iulie 2014 s-a respins apelul declarat de către SC „Interpana” SRL, fiind menținută hotărîrea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 12 februarie 2014.

La adoptarea soluției sale, instanța de apel a constatat că, conform art. 142 alin. (1) lit. b), 143 alin. (1) lit. a) Codul muncii, salariul se plătește periodic, nemijlocit salariatului sau persoanei împuternicite de acesta, la locul de muncă al salariatului, în zilele de lucru stabilite în contractul colectiv sau individual de muncă, dar nu mai rar decât o dată pe lună pentru salariații remunerați în baza salariilor lunare ale funcției. Dacă nu se contestă cuantumul tuturor sumelor ce se cuvin salariatului de la unitate, efectuarea achitărilor se face în ziua eliberării, în caz de încetare a

contractului individual de muncă cu un salariat care continuă să lucreze până în ziua eliberării din serviciu.

Instanța de apel a mai invocat că, conform înscrisurilor din dosar, inclusiv ordinul de angajare nr. 182/2007c din 08.10.2007, contractual de muncă din 08.10.2007, ordinul de concediere din 20.04.2011, extrasul din carnetul de muncă, certificatul de atribuire a codului personal de asigurări sociale, că Blajenco Vadim a fost angajat paznic la plantația viță de vie a SC „Interpana” SRL de la 08.10.2007 și la 20.04.2011 a fost eliberat din funcție din propria inițiativă, în baza cererii de demisie (f. 4, 5, 21, 23, 24).

Conform certificatului contabil nr. 32 din 07.09.2011, eliberat de SC „Interpana” SRL, la cererea reclamantului, salariul calculat spre achitare, după efectuarea reținerilor, a fost indicat 26 661.43 lei pentru perioada februarie-decembrie 2009, ianuarie-decembrie 2010, ianuarie-aprilie 2011 (f. 3, 13).

Potrivit declarațiilor reprezentantului SC „Interpana” SRL din ședința de judecată și înscrisurilor anexate la dosar, care nu au fost combătute de către intimat, lui Blajenco Vadim i-au fost achitate următoarele plăți: 2000 lei conform dispoziției de plată din 24.06.2013; 1 000 lei conform dispoziției de plată din 12.07.2013 și 1 000 lei conform dispoziției de plată din 20.08.2013 (f. 34, 35, 36).

Astfel, instanța de apel a invocat că, prima instanță corect a dat apreciere circumstanțelor și a ajuns la concluzia de a încasa de la SC „Interpana” SRL în beneficiul lui Blajenco Vadim salariul restant în mărime de 22 661 lei.

La 31 decembrie 2014 SC „Interpana” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și casarea parțială a hotărârii primei instanțe, și emiterea unei noi hotărâri prin care să fie dispus încasarea din contul SC „Interpana” SRL în beneficiul lui Blajenco Vadim a sumei de 6395,31 lei cu titlu de salariu restant.

În motivarea recursului SC „Interpana” SRL a indicat că, consideră deciziile instanțelor inferioare ilegale și neîntemeiate, deoarece în cadrul examinării cauzei instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea justă a litigiului și a aplicat și interpretat eronat normele dreptului material și procedural, fapt ce a dus la pronunțarea unei decizii ilegale și neîntemeiate.

Invocă recurentul că, angajatorul este în drept de a achita salariul, iar salariatul îl poate pretinde doar pentru munca efectiv prestată, indiferent de faptul dacă contractul individual de muncă a fost încheiat pe o perioadă determinată sau nedeterminată.

Respectiv, salariul lui Blajenco Vadim s-a calculat în dependență de timpul lucrat, volumul lucrărilor executate și eficiența muncii efectuate de către acesta. Careva contraargumente sau probe prin care s-ar confirma că intimatul supraveghea

vița de vie în perioada rece a anului, nu au fost prezentate.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SC „Interpana” SRL este inadmisibil.

În conformitate cu art.432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SC „Interpana” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizînd actele cauzei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ constată că, argumentele recurentului se limitează la situația de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei.

Instanțele judecătorești au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recursul declarat de către SC „Interpana” SRL, în esența lor, sînt similare argumentelor invocate atît în prima instanță cît și în instanța de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept, căroră instanța de apel le-a dat o apreciere corectă, avînd la bază cumulusul de dovezi administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, apreciate conform cerințelor art. 130 CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Pe cînd, alte argumente invocate în recurs nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse, or recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului

invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SC „Interpana” SRL ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e

Recursul declarat de către SC „Interpana” SRL se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iuliana Oprea

Iurie Bejenaru